

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5497/2552

พนักงานอัยการจังหวัดตรัง โจทก์ นายธีระ บัวศรีจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 199, ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 277 ทวิ, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289

ย่อ / หลักกฎหมาย

การลู่แกโทษต่อเจ้าพนักงานอันเป็นเหตุบรรเทาโทษนั้น หมายถึงหลังเกิดเหตุจำเลยต้องเข้ามอบตัวต่อเจ้าพนักงานตำรวจและรับสารภาพความผิด แต่ได้ความจากคำเบิกความของพนักงานสอบสวนว่า หลังเกิดเหตุจำเลยหลบหนีไป จึงไปขอออกหมายจับจำเลยต่อศาลชั้นต้น ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยได้ขณะจำเลยนั่งรถผ่านด่านตรวจของเจ้าพนักงานตำรวจ การที่จำเลยยอมให้เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมโดยดีเป็นเพราะมีหมายจับมากกว่าจึงถือไม่ได้ว่าเป็นการลู่แกโทษต่อเจ้าพนักงานอันเป็นเหตุบรรเทาโทษที่จะพึงลดโทษให้จำเลยตาม ป.อ. มาตรา 78

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยข่มขืนกระทำชำเรานางสาวพนทิพย์ผู้ตาย ซึ่งมีใช้ภริยาของจำเลยโดยใช้กำลังประทุษร้าย ก่อรัด และกดตัวผู้ตายให้นอนลงมิให้ขัดขืน แล้วจำเลยถอดและดึงกระโปรงกับเสื้อชุดนักศึกษาและชุดชั้นในของผู้ตายออก จากนั้นข่มขืนกระทำชำเราผู้ตายด้วยความรุนแรงจนสำเร็จความใคร่ของจำเลย โดยผู้ตายไม่ยินยอมและอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หลังจากนั้นจำเลยฆ่าผู้ตายโดยเจตนาเพื่อปกปิดความผิดและเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดที่จำเลยได้ข่มขืนกระทำชำเราผู้ตายโดยจำเลยใช้มือทั้งสองข้างบีบคอผู้ตายอย่างรุนแรงจนเป็นเหตุให้ผู้ตายขาดอากาศหายใจและถึงแก่ความตาย แล้วจำเลยได้ย้ายศพผู้ตายห่างออกไปประมาณ 50 เมตร โดยบรรทุกรถยนต์พาไปในบริเวณป่าละเมาะข้างสวนยางพาราแล้วซ่อนเร้นศพไว้ใต้พุ่มไม้เพื่อปิดบังการตายและเหตุแห่งการตาย ต่อมาเจ้าพนักงานยึดรถยนต์ 1 คัน ซึ่งจำเลยใช้บรรทุกศพผู้ตายเป็นของกลาง ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 91, 199, 276, 277 ทวิ, 288, 289 วรรคแรกของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคแรก, 277 ทวิ (2), 289 (7), 199 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานข่มขืนกระทำชำเราหญิงอื่นซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยใช้กำลังประทุษร้ายจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย ให้ประหารชีวิตจำเลยฐานฆ่าผู้อื่นเพื่อปกปิดความผิดอื่นของตน ให้ประหารชีวิตจำเลยฐานซ่อนเร้นศพ จำคุก 1 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (2) ฐานข่มขืนกระทำชำเราหญิงอื่นซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยใช้กำลังประทุษร้ายจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย จำคุกจำเลยตลอดชีวิต ฐานฆ่าผู้อื่นเพื่อปกปิดความผิดอื่นของตน จำคุกจำเลยตลอดชีวิตฐานซ่อนเร้นศพ จำคุก 6 เดือน เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วให้จำคุกจำเลยตลอดชีวิต วรรคแรกของกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคแรก, 289 (7), 199 ให้เรียง

กระทรวงกลาโหมตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานข่มขืนกระทำชำเราหญิงอื่นซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยใช้กำลังประทุษร้าย จำคุก 20 ปี ฐานฆ่าผู้อื่นเพื่อปกปิดความผิดอื่นของตน ให้ประหารชีวิตจำเลย และฐานซ่อนเร้นศพ จำคุก 1 ปี โดยไม่ลดโทษให้แก่จำเลยทั้งสามกระทรวง เมื่อลดโทษประหารชีวิตจำเลยแล้ว จึงไม่อาจนำโทษจำคุกในความผิดกระทรวงอื่นของจำเลยมารวมได้อีก คงให้ประหารชีวิตจำเลยสถานเดียว นอกจากนี้ที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองว่าเมื่อวันที่และสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยข่มขืนกระทำชำเรานางสาวผณิตพิชญ์ผู้ตาย แล้วใช้มือบีบคอผู้ตายจนถึงแก่ความตายเพื่อปกปิดความผิดอื่นของตน จากนั้นจำเลยใช้รถยนต์ของกลางย้ายศพแล้วซ่อนเร้นศพเพื่อปิดบังเหตุแห่งการตาย ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยมีว่า มีเหตุสมควรลดโทษให้จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นการกระทำความผิดของจำเลย แต่โจทก์มีพยานแวดล้อมกรณีที่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คือนางสาวสาลินีน้องผู้ตาย และนายถวิลเป็นพยาน โดยนางสาวสาลินีเบิกความว่าก่อนเกิดเหตุพยานเห็นผู้ตายขึ้นรถยนต์ซึ่งพยานจำได้ว่าเป็นรถยนต์ของจำเลย นายถวิลเบิกความว่าพยานเห็นรถยนต์ซึ่งเป็นของจำเลยจอดอยู่ริมถนนสายเลี่ยงเมืองตรัง - ห้วยยอด ใกล้กับบริเวณที่พบศพผู้ตาย โดยเฉพาะรายงานการตรวจพิสูจน์ระบุว่าตรวจพบคราบอสุจิติดอยู่ที่กางเกงชั้นในของผู้ตายสวมใส่ในวันเกิดเหตุมีสารดีเอ็นเอของจำเลย นอกจากนี้เส้นขนบริเวณอวัยวะเพศมนุษย์ซึ่งเก็บจากช่องคลอดผู้ตาย และเส้นขนบริเวณอวัยวะเพศมนุษย์ซึ่งเก็บจากศพล้วนมีสารดีเอ็นเอของจำเลยทั้งสิ้น นับว่าเป็นพยานหลักฐานที่สำคัญ ดังนี้ พยานหลักฐานเท่าที่โจทก์นำสืบมารับฟังลงโทษจำเลยได้โดยไม่ต้องอาศัยคำรับสารภาพของจำเลย การที่จำเลยให้การรับสารภาพย่อมเป็นเพราะจำนนต่อพยานหลักฐานของโจทก์ดังกล่าวจึงไม่มีเหตุบรรเทาโทษ ส่วนที่จำเลยฎีกาว่าจำเลยยินยอมให้เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมโดยดีถือว่าเป็นการลู่แกโทษ มีเหตุลดโทษให้จำเลยได้นั้น เห็นว่า การลู่แกโทษต่อเจ้าพนักงานอันเป็นเหตุบรรเทาโทษนั้น หมายถึงหลังเกิดเหตุจำเลยต้องเข้ามอบตัวต่อเจ้าพนักงานตำรวจและรับสารภาพความผิด แต่ได้ความจากคำเบิกความของร้อยตำรวจเอกบุญชายพนักงานสอบสวนว่าหลังเกิดเหตุจำเลยหลบหนีไป จึงไปขอออกหมายจับจำเลยต่อศาลชั้นต้น ต่อมาวันที่ 3 มีนาคม 2548 เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยได้ขณะจำเลยนั่งรถผ่านด่านตรวจของเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอสามร้อยยอด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ การที่จำเลยยอมให้เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมโดยดีเป็นเพราะมีหมายจับมากกว่า จึงถือไม่ได้ว่าเป็นการลู่แกโทษต่อเจ้าพนักงานอันเป็นเหตุบรรเทาโทษที่จะพึงลดโทษให้จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษานั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

เรวัตร อิศราภรณ์ · ประทีป เฉลิมภักทรกุล · มนุพงศ์ รุจิกันทะ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5497/2552>